

ziek, mag dus geen verrassing heten. Vanuit die optiek is *Disco Pigs* een meesterstukje. Slagwerker Thomas 'Danny-Boy' Witte zit mee op toneel. Aanvankelijk begeleidt hij de actie synchroon, zoals tromgeroffel bij een circusact. Naarmate Schwein zich jaloers en agressiever gedraagt, wordt het drumspeel tomelozer, rauwer, minder gecontroleerd. De elektronische drums die Witte aan het begin gebruikt, laat hij tijdens de slotscènes achterwege. Dat is eenvoudig, maar knap gevonden. Langs muzikale weg onluistert Ostermeier immers de mens. Voor Schwein is geweld een pretje, voor Mucker wordt het bittere ernst. Net als het dodende drietal in *Shoppen und Ficken*, handelt Schwein in een roes. Zijn gedrag is echter niet machinaal, zoals de elektronica die even voordien nog weerklonk, maar dat van een wildeman. Het is

een visie die bij de gepunte Enda Walsh beter past dan in het morele universum van Mark Ravenhill. Voor een hip stuk als *Disco Pigs* komt er in de voorstelling overigens opvallend weinig eigentijdse muziek voor. Schwein citeert uit de Duitse herfsthit *How much is the fish* van Scooter, en daar blijft het bij. Het is een teken te meer dat Ostermeier zijn voorstellingen op een en hetzelfde moment in een specifiek tijdskader én op een breder plan plaatst.

In *Der blaue Vogel* helt de balans naar het laatste over. De kostuums verraden techno-invloed, maar in een modernistische bui zouden Hansje en Grietje er evengoed in kunnen rondlopen. Net als in *Disco Pigs*, wordt ook hier live gemuseeerd. Het resultaat baadt in eenzelfde circussfeer, ditmaal met feestelijker connotaties. Ute Falkenau en zijn harmonium zijn aan

touwen tegen de achterwand opgetrokken, op dezelfde plaats als het orgel in een kerk. Slagwerker Thomas Witte is ook hier present, maar het is trompettist Alexander Freund die de muzikale hoofdrol opeist. Met zijn drieën leiden zij de acteurs op zeker moment in een rondedans, als de rattenvanger van Hameln. Elk met een instrument in de hand, vormen de spelers spontaan een fanfare. Het is een toevoeging die Maeterlinck niet nodig heeft, maar die aanstekelijk werkt en gezien kan worden als een veruiterlijking van een van Ostermeiers basiskenmerken en -principes: dat voorstellingen ritmisch gestructureerd moeten zijn, de vrucht van een strak getimede afwisseling van spanning en ontspanning.

Hier spreekt eens te meer een adept van Meyerhold, niet van Stanislavski. Meyerhold

Der blaue Vogel - Deutsches Theater / Gerlind Klemens

